

НЕВИДИМИЯТЪ ОСТРОВЪ

ужасната сцена. Погледа на младия човък като по-напредъ блъстеше при това от хладна неуморима омраза. Секретарят на адмирала се прибираше всъщи път въ стаята си не по рано от свършването на припадъка, когато адмирала заспиваше, изтощен и обезсилен.

Кой беше този загадъчен млад човък, ползващ се съ любезността и радушието на адмирал Колингвудъ, но не само не чувстващ към него ни най-малко състрадание, а напротивъ — дори се радваше на неговите мжки?

Очевидно, за такава жестокост той е имал доста сериозни причини, които той старателно криеше подъ маската на хладното, неумутимо от нищо хладнокръвие.

А адмиралъ Колингвудъ от цѣла душа се привързва къмъ своя секретаръ, който денемъ представляваше образецъ на благовъзпитаностъ и доброта. Въ беседата си съ него, адмиралътъ забравяше своите терзания и вечеръ нарочно не отиваше да спи, за да избѣгне тежката минута на периодическото припадане.

Когато Колингвудъ го повикаха въ Лондонъ, той, само по себе си се разбира, не пожела да се раздѣли съ младия си секретаръ, който, отъ своя страна, също охотно са сегласи да замине съ него въ Европа.

— Азъ не съмъ излизалъ до сега отъ Канада, каза той и съ удоволствие бихъ отишълъ въ Англия, а особено въ Франция.

На първия денъ следъ пристигането въ Лондонъ, Колингвудъ трѣбваше да направи официални визити, при което, разбира се, той не взе своя секретаръ съ себе си. Възползуванъ отъ това, Фредерикъ де Треверъ също излѣзе отъ дома и съ увѣреностъ, съвсемъ не свойствена на човѣкъ, за пръвъ пътъ пристигащъ въ Лондонъ, се спусна въ лабиринта на лондонските улици.

Безъ да пита нѣкого за пътъ, той мина презъ Вестъ-Ендъ, проникна въ Сити, премина улицитъ Полъ-Молъ, Пикадили, Оксфордъ, Реджантъ-Стритъ, Стрендъ и се спусна въ Саутваркъ, безъ да се забърка ни единъ пътъ. До това време той зървеше много бързо, но тукъ забави стѣпнитъ си и се отправи надолу къмъ брѣга на Темза, внимателно вглеждайки въ кораби, спуснали котва при устието на рѣката.

Дълго, изглежда, той не можеше да намѣри тоя, което искаше, тъй като отъ време на време правеше жестове на нетърпение.

— Нима ще трѣбва да слѣза чакъ до самия Гревендъ? си думаше той.

Като дойде наравно съ Ламбетъ, той изведнѣжъ се спрѣ и, слагайки дланитъ си надъ очитъ започна да гледа въ далечниата.

Отъ него се изтрѣгна нервно възклицание.

— Най-после! . . . Това сж тѣ. А азъ вече си мислѣхъ, че сж забравили заповѣдта ми.

Неговиятъ погледъ не можеше да се отдѣли отъ голѣмия тримачтовъ корабъ, боядисанъ зелено — любимъ багъ за жителитъ на Севера.

Съ своята масивностъ кораба рѣзко се отдѣляше отъ другитъ кораби.

Въ сжщата минута младиятъ човѣкъ обърна внимание на другъ корабъ, точно такъвъ като предишния: сжщата осанка, сжщия размѣръ, сжщата окраска, напомняща отблѣска на нормандски глетчери.

Този корабъ, разпусналъ платна, плуваше нагоре по Темза. Като се приближи до своя двой-

никъ, той ловко се изви и спусна котва наредъ съ него. Маневрата беше изпълнена тъй ловко, че матроситъ отъ съседнитъ кораби прекъснаха за моментъ работата си и поплѣскаха съ рѣце на капитана и екипажа отъ неизвестния зеленъ корабъ.

Самъ Фредерикъ де Тревелъ, макаръ те отъ кораба него не можеше да го видятъ, започна да ржкоплѣска.

Отъ новопристигналия корабъ спуснаха мостъ на другия и матроситъ отъ двата кораба радостно започнаха да си стискатъ единъ на други рѣцетъ. Въ самия разгаръ на тази сцена, младиятъ човѣкъ изведнѣжъ чу изумителното възклицание на митническия надзирателъ, който, скръстивъ рѣце на гърди, се разхождаше по крайбрѣжието.

— Още единъ! . . . Та това е цѣла ескадра.

Третиятъ корабъ, като две капки вода приличашъ на преди другитъ, идваше откъмъ Ламбетъ съ още по голѣма скоростъ, тъй като вѣтрѣтъ се беше усилилъ.

— Странно! — промѣрмори замисления наблюдателъ. — Въ единъ часъ, почти въ една минута. . . Що нѣма да направишъ съ такива мораци!

Новиятъ корабъ извърши сжщо тъй ловко маневрата и застана на равни съ прежнитъ два кораба, привестванъ съ бурни аплодисменти отъ матроситъ — другари.

— „Трима братя!“ — възкликна митническия надзирателъ, който не прѣставаше да наблюдава това любопитно зрелище.

Действително, сходството между корабитъ беше поразително — както изобщо, така и въ частности. Очевидно беше, че сж строени по единъ планъ и въ една корабостроителница.

Митническитъ надзиратели незабавно се отпавиха къмъ борта на двата новопристигналия кораба и се върнаха обратно съ еднаква отмѣтка и за двата: „Безъ товаръ“. Такава отмѣтка беше направена и преди десетъ месеца за първия корабъ. За това обстоятелство много се тѣкува въ кръжитъ на Камбета и Саутарка.

Младиятъ човѣкъ постоя известно време замисленъ, и после изведнѣжъ се отправи къмъ мѣстото, дето стояха лодкитъ, и вече се канѣше да извика една отъ тѣхъ, но следъ това веднага се замисли и си каза:

— Не, по-добре ще почакамъ до вечерта. Не трѣбва, нѣкой може да ме види посрѣдъ бѣлъ денъ. Де да знаешъ? . . . Внимателността никога не прѣчи. Та тукъ работата се касае за животъ и смъртъ.

Той замислено се върна обратно въ дома на Екмутскитъ херцоги.

Когато той се върна у дома, обѣдъ отдавна бѣ миналъ. Лордъ Колингвудъ дълго чака своя секретаръ, наобѣдва се безъ него най-после и отиде въ парламента, който презъ това време заседаваше вече нощемъ. Той досга се сърди, че не успѣ да поговори съ Фридрика преди трѣгването си и му остави следущата записка съ моливъ на кжсъ хартия:

„Днесъ между единайсетъ и дванайсетъ часа презъ нощта, ще ме търси единъ човѣкъ. Ако заседанието се продължи и азъ не се върна до това време, поканете този човѣкъ да почака, при което за мене е много важно вие да не го изгубите отъ очи до моето завръщане. Ако ви стане нужда да излѣзете за нѣщо, предайте надзора на Макъ Грегоръ. Това е единствениятъ между моитъ слуги, на когото вие можете безусловно да се довърявате“.

Въ тази записка Колингвудъ говорѣше за посланика на Перамъ, но младия човѣкъ съвсемъ

не се досети за истината, тъй като адмиралъ, разбира се, не беше го посвѣтилъ въ много интимитъ си работи. Обаче, по-долу ние ще видимъ че Фредерикъ де Треверъ знаеше за отношенията на Колингвудъ къмъ „Разбойницитъ“ много повече, отколкото адмирала можеше да предположи.

Младиятъ човѣкъ набързо се наобѣдва и излѣзе пакъ, като даде на Макъ Грегора съотнитъ порѣчки. Върна се той въ единайсетъ ч много огриженъ, намръщенъ и нѣкакъ сърдитъ. Очевидно, той беше изпиталъ нѣкакъвъ сериозенъ неуспѣхъ.

Нетърпеливо снимайки ржкавицитъ си, тги смачка, хвърли ги на стола и промѣрмори:

— И тримата излѣзли още заранѣта и никъ не знае, къде имено. . . Каква небрежностъ! не ми съобщатъ нито дума! . . . За тѣхна милостъ азъ съмъ лишенъ сега отъ възможността да възползувамъ отъ удобния случай.

Той запуши цигара и излѣзе на верандата, окръжена съ мраморни колони. Тя се простирала подъ цѣлия първи етажъ, придавайки на Екмутската кжща външността на грѣзка постройка. Точно предъ дома люлѣше чернитъ си дълбокъ води Темза, а на противоположния лѣвъ брѣгъ смѣтно се отдѣляха върху тѣмния фонъ на звездното небе контуритъ на Ситскитъ кжщи.

Градскитъ шумъ затихваше. Деятелността малко по малко замираше въ този голѣмъ човѣшки улей, обитателитъ на който се готвѣха да си легнатъ, уморени отъ дневната суета и борбата за съществуване.

Фредерикъ де Тревелъ беше трескаво развълнуванъ. Струваше му се, че настѣпватъ ршителни събития и смѣтно му се мѣркаше и каква неопредѣлена опасностъ.

Той стоеше, замислено облакитенъ на огрѣдата и потрепера, когато часовницитъ удариха плунощъ. Следъ това на верандата се чуа стѣпки. Фредерикъ де Тревелъ бързо се обърна. Къмъ него идѣше Макъ Грегоръ.

— Извинете ме, съръ, че нарушавамъ замисленото ви уединение, каза, низко кланяйки се, върниятъ шотландецъ. — Но ето писмо, изпратено съ специаленъ човѣкъ отъ Валиса. Азъ бихъ ви безпокоилъ, ако изпратениятъ не беше запиталъ не е ли закѣснѣлъ и не искаше бързъ отговоръ, за да се върне веднага обратно.

Колингвудъ питаеше къмъ своя адмиралъ, такова довѣрие, че го опълномощи да разпечатва всички писма, идещи на името на адмирала.

Младиятъ човѣкъ отиде въ гостната, старателно разпечатва плика и прочете:

„Лордъ Колингвудъ най-покорно го молятъ да забави вржването на сто хиляди фунта стерлинги, които той трѣбваше да вржи днесъ на опълномошеното за това лице. Причини много важни. — Пегамъ“.

Долу стоеше заплашителенъ постъ-скриптимъ.

„Вие ще погинетѣ, ако не заплатитѣ паритъ. Следъ часъ отъ пристиганеа на моя пратеникъ азъ ще бъда самъ въ Екмутъ-Хаусъ“.

Като прочете това таинствено писмо, Фредерикъ де Треверъ го овладѣ необикновено вълнение. Изглежда, той разбра съкровената мисълъ на записката, тъй като всичката му кръвъ нахлу въ главата, и ржката, която държеше писмото, започна да трепери.

— Що ще зговѣдваае да се отговори, съръ? — попита Макъ Грегоръ.

Младиятъ човѣкъ се овладѣ. Той разбираше, че предъ този шотландецъ, съ цѣлата си душа предадена на своя господаръ, въ никой случай не трѣбва да издава чувствата си. Но какъвъ отгосъ

(Следва)

ЕМИЛИО САЛГАРИ

Дъщерята на черния пиратъ

надесетъ часа следъ насъ отъ Костенурката, още да не е пристигналъ въ Света-Катерина. Три дни минаха и мене ми е чудно, че Моргенъ още не е дошълъ съ останалитъ кораби на ескадрата.

— Възможно е! Да се приготвимъ за отчаяна отбрана.

Пиратитъ, предупредени за приготовленията за атака отъ страна на испанцитъ, се заловиха смѣло за работа, за да продължатъ съпротивата колкото е възможно повече.

Запалиха всичкитъ лампи, поправиха барикадата и направиха още една на втората площадка на стѣлбата предъ вратата на голѣмата зала въ втория етажъ, дето смѣтаха да се прикриятъ въ краенъ случай.

Щомъ свършиха тия приготовления и петтѣ оржидия отъ окопа зареваха заедно и доразчупиха вратата.

Пиеръ Пикардиецъ раздѣли хората си на две групи: една трѣбваше да защитава стѣлбата, а другата да стрѣля презъ прозорцитъ, въ случай, че испанцитъ се опитатъ да се прекачатъ презъ тѣхъ.

Топовнитъ изстрели продължаваха, разрушавайки малко по малко мобилитъ, натрупани предъ стѣлбата.

Тая адска музика трая четвъртъ часъ и когато барикадата рухна, една рота войници въоръжени съ копия, подкрепени отъ многобройни войници съ пушки, се хвърли съ ревъ въ атака къмъ стѣлбата.

При все, че пиратитъ стрѣляха съ пистолетитъ си, нападателитъ скоро влѣзоха въ предве-

рието и се затвърдиха въ него.

Пиратитъ, събрали горе на стѣлбата, ги чакаше съ мечъ въ ржка.

Пиеръ Пикардиецъ беше на първия редъ и насърчаваше хората си, като викаше:

— Дръжте се! . . . Помощта ще пристигне! . . .

Нападателитъ се спуснаха по стѣлбата, съ брадви въ ржце,

Пиратитъ това и чакаха. Тѣ ненадейно бутнаха по стѣлбата мебелитъ натрупани предъ вратата на голѣмата зала и възползувани отъ уплахата и безредието всрѣдъ испанцитъ предъ тая неочаквана пречка, тѣ се спуснаха съ мечъ въ ржка и започнаха яростна борба.

Нападението имъ беше толкова свѣткавично, че войницитъ, които бѣха въ предверието, нѣмаха време да откриятъ огънь. И тѣ се сблѣскаха съ пиратитъ а ротата, която предприе атаката, разбита отъ струполилитъ се върху нея мебели, които убиха и осакатиха много души, избѣга презъ глава.

Испанцитъ не бѣха хора, които отстъпватъ лесно. Борбата продължи нѣколко минути, и двѣтѣ страни дадоха тежки загуби. Изведнѣжъ нѣкой извика:

— Пожаръ! . . . Пожаръ! . . .

Нападателитъ бѣха подпалили барикадата; отъ купа дървета избликнаха пламъци и издигнаха между сражавацитъ се огнена преграда.

— Отстъпете! . . . извика Пиеръ, който излѣзе непожтнатъ отъ кървавата борба.

Пиратитъ, обвити въ пушекъ, бързо се изкачиха по стѣлбата.

Гжстъ облакъ пушекъ, смѣсенъ съ искри, тиканъ отъ течението, се качваше по стѣлбата.

— Тѣ ще ни изгорятъ живи! — извика Кармо. — Затворете вратата на залата или всички ще се издушимъ.

Послушаха го веднага, но пожарътъ беше се разпространяваше въ долнитъ зали.

Пиратитъ се преброиха бързо: бѣха четъ десетъ и двама. Осемнадесетъ бѣха останали на стѣлбата и въ предверието, убити отъ куршуми или копия.

— Приятели, — каза Пикардиецъ, — не остава нищо друго, освенъ да скочимъ презъ прозорцитъ и да умремъ, като продадемъ скъпожата си. Ще счупимъ една отъ решеткитъ и покажемъ на испанцитъ какъ знаятъ да мратъ ратитъ отъ Костенурката.

Въ залата бѣха останали още нѣколко те мебели, между които е една дълга маса.

Двадесетъ ржце я вдигнаха и като си послуша съ нея като катапулта*) удариха една отъ решеткитъ; при четвъртия ударъ, желѣзнитъ прѣчки изкъртиха.

— Отварямъ пътя, извика Пиеръ, тъмного пушкѣтъ, промѣквашъ се презъ пукнатина на паркета, нахлу въ залата.

Той измѣри съ око височината; имаше около петъ метра: дреболия за тия хора, които бѣлохъ повечето отколкото е нужно.

Пиеръ хвана мечъ си, скочи и падна на земята си.

Въ това време оглушителенъ трѣсъкъ бухна откъмъ залива. Изглеждаше като че десетъ или тридесетъ топа сж изгърмили веднѣжъ.

Пиеръ наведе радостенъ викъ:

— Ето нашата ескадра! . . . Другари, чайте! . . .

Той погледа около себе си: не беше оналъ нито единъ испанецъ.

При трѣска на залпове, които известъ

*) Стеноломна машина.